

KOULE KANDRY

OLIVER BLUE A ŠKOLA PRO VIDOUCÍ—KNIHA DRUHÁ

MORGAN RICE

Oliver Blue a Škola pro Vidoucí

Morgan Rice

Koule Kandry

«Lukeman Literary Management Ltd»

Rice M.

Koule Kandry / M. Rice — «Lukeman Literary Management Ltd»,
— (Oliver Blue a Škola pro Vidoucí)

Skvělé zahájení série, která obsahuje kombinaci uvěřitelných postav a překážek, se kterými se musejí vyrovnat. Neosloví jen mládež, ale i dospělé fanoušky fantasy, kteří hledají epické příběhy o přátelství a dobrodružství. Midwest Book Review (Diane Donovan) (ke knize Trůn pro sestry) Představitost Riceové skutečně nezná mezí. Books and Movie Reviews (ke knize Trůn pro sestry) Od světové autorky bestsellerů číslo 1 přichází nová série pro středně staré čtenáře - ale i pro dospělé! Fanoušci Harryho Pottera a Percyho Jacksona - dál už nehleďte! V knize KOULE KANDRY: OLIVER BLUE A ŠKOLA PRO VIDOUĆÍ (KNIHA DRUHÁ) se jedenáctiletý Oliver Blue vrací do současnosti. Spěchá zachránit Armanda před smrtí. Když ale Oliver zjistí, že byla ukradena posvátná Koule Kandry, ví, že je na něm - na něm samotném - aby zachránil školu. Jediná možnost je vrátit se v čase, do Anglie kolem roku 1690 a zachránit jednu velice důležitou osobu: Sira Isaaca Newtona. Obsidiánová škola mezitím školí vlastní mocné Vidoucí. Všichni se soustředí na Oliverovo zničení. Když pak přijmou a transformují Oliverova tyranského bratra, Chrise, může to znamenat boj na život a na smrt. Povznášející fantasy, KOULE KANDRY je druhou knihou v ohromující nové sérii plné magie, lásky, humoru, zlomených srdcí, tragédií, předurčení a řady šokujících zvrátů. Do Olivera Bluea se zamilujete a neodtrhnete se od něj až do chvíle, kdy budete muset jít spát. Třetí kniha v sérii (OBSIDIÁNI) je nyní také dostupná! Máme zde začátek něčeho pozoruhodného. --San Francisco Book Review (komentář ke knize Cesta hrdiny) K dispozici je i množství dalších sérií Morgan Riceové, tentokrát ve fantasy žánru, včetně knihy CESTA HRDINY (první kniha série ČARODĚJŮV PRSTEN), která je zdarma a má více než 1300 pětihvězdičkových recenzí!

© Rice M.
© Lukeman Literary Management Ltd

Содержание

KAPITOLA PRVNÍ	11
KAPITOLA DRUHÁ	14
KAPITOLA TŘETÍ	16
KAPITOLA ČTVRTÁ	18
KAPITOLA PÁTÁ	22
KAPITOLA ŠESTÁ	28
KAPITOLA SEDMÁ	31
KAPITOLA OSMÁ	34
Конец ознакомительного фрагмента.	35

KOULE KANDRY

(OLIVER BLUE A ŠKOLA PRO VIDOUCÍ—KNIHA DRUHÁ)

MORGAN RICE

Morgan Rice

Morgan Rice je autorkou epické fantasy ságy ČARODĚJŮV PRSTEN, která obsahuje 17 knih, podle USA Today je tato sága bestsellerem číslo jedna; podle USA Today jsou bestsellerem číslo jedna také její další ságy, jako jsou: série UPÍŘÍ ŽURNÁLY, obsahující 12 knih; série TRILOGIE PŘEŽITÍ, postapokalyptický thriller; epické fantasy série KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ, skládající se ze šesti knih; a také zbrusu nové epické fantasy ságy KORUNY A SLÁVY. Autorčiny knihy jsou dostupné v tištěné i audio verzi a byly přeloženy do více než 25 jazyků.

Morgan se ráda zajímá o názory svých čtenářů, takže se prosím nezdávejte navštívit její webové stránky www.morganricebooks.com, kde se můžete přidat do seznamu kontaktů, získat knihu zdarma, stejně jako další akční bonusy, stáhnout si zdarma aplikace, mít přehled o posledních novinkách, přidat se na autorčin Facebook či Twitter a jednoduše být s Morgan v kontaktu!

Vybrané ohlasy na tvorbu Morgan Rice

“Pokud jste si mysleli, že po přečtení ságy ČARODĚJŮV PRSTEN už nebudete mít pro co žít, mýlili jste se. Ve VZESTUPU DRAKŮ přišla Morgan Rice s něčím, co se zdá být příslibem další brilantní série, která nás zavede do fantasy světa plného trolů, draků, odvahy, cti, udatnosti, magie a víry ve vlastní osud. Morgan dokázala vytvořit silné postavy, které nás přimějí je obdivovat na každé stránce... Doporučuji do knihovny každého čtenáře, který miluje dobře napsanou fantasy literaturu.”

--Books and Movie Reviews

Roberto Mattos

“Akcí nabitá fantasy, která jistě potěší fanoušky předchozích knih od Morgan Rice, stejně jako fanoušky děl jako je série ODKAZ DRAČÍCH JEZDCŮ od Christophera Paoliniho... Fanoušci fikce pro mladé budou toto poslední dílo Riceové hltat a pak škemrat o přídavek.”

--The Wanderer, A Literary Journal (komentář k Vzestup draků)

“Oduševnělá fantasy, která do svého příběhu spřádá vlákna záhad a intrik. Cesta hrdiny je o získávání odvahy a uvědomění si smyslu života, který vede k růstu, dospělosti a dokonalosti... Pro všechny, kdo hledají napínavá fantasy dobrodružství, hrdiny a akčně pojatý sled událostí, který žene Thora po cestě, na níž se z malého dětského snílka postupně stává mladým mužem, jenž neohroženě čelí nebezpečí, i když jsou vyhlídky na přežití bídné... A to je pouhý začátek epické ságy pro mladé čtenáře.”

--Midwest Book Review (D. Donovan, eBook Reviewer)

“ČARODĚJŮV PRSTEN má všechny rysy potřebné pro jasný úspěch: hlavní i vedlejší příběh, záhadná atmosféra, stateční rytíři a rozkvétající vztahy, které zacelují rány na zlomených srdcích, a dále také podvod či zrada. Slibuje dlouhé hodiny zábavy a jistě uspokojí všechny věkové kategorie. Dílo najde své místo v knihovnách u všech příznivců fantasy literatury.”

--Books and Movie Reviews, Roberto Mattos

“V této akci nabitě první knize epické fantasy série Čarodějův prsten (která má momentálně již 14 svazků), Riceová představuje čtenářům čtrnáctiletého Thorgrina & Thora“ McLeoda,

jehož sen je stát se vojákem Stříbrných, elitní jednotky rytířů, která slouží králi... Riceová skvěle píše a má fascinující předpoklady.”

--Publishers Weekly

Knihy od Morgan Rice

OLIVER BLUE A ŠKOLA PRO VIDOUCÍ

KOUZELNÁ TOVÁRNA (Kniha č.1)

KOULE KANDRY (Kniha č.2)

OBSIDIÁNI (Kniha č.3)

INVAZNÍ KRONIKY

VYSÍLÁNÍ (Kniha č. 1)

PŘISTÁNÍ (Kniha č. 2)

STOUPÁNÍ (Kniha č. 3)

CESTA OCELI

POUZE KDO JE HODEN (Kniha č. 1)

TRŮN PRO SESTRY

TRŮN PRO SESTRY (Kniha č. 1)

DVŮR PRO ZLODĚJE (Kniha č. 2)

PÍSEŇ PRO SIROTKY (Kniha č. 3)

ŽALOPĚV PRO PRINCE (Kniha č. 4)

KLENOT PRO ŠLECHTU (Kniha č. 5)

POLIBEK PRO KRÁLOVNY (Kniha č. 6)

KORUNA PRO ZABIJÁKY (Kniha č. 7)

SPONA PRO DĚDICE (Kniha č.8)

KORUNY A SLÁVY

OTROKYNĚ, BOJOVNICE, KRÁLOVNA (Kniha č. 1)

TULAČKA, VĚZEŇKYNĚ, PRINCEZNA (Kniha č. 2)

RYTÍŘ, NÁSLEDNÍK, PRINC (Kniha č. 3)

REBEL, PĚŠEC, KRÁL (Kniha č. 4)

VOJÁK, BRATR, ČARODĚJ (kniha č. 5)

HRDINKA, ZRÁDKYNĚ, DCERA (kniha č. 6)

VLÁDCE, RIVAL, VYHNANEC (kniha č. 7)

VÍTĚZ, PORAŽENEC, SYN (kniha č. 8)

KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ

VZESTUP DRAKŮ (Kniha č. 1)

POVSTÁNÍ STATEČNÝCH (Kniha č. 2)

OTĚŽE CTI (Kniha č. 3)

ZROZENÍ UDATNOSTI (Kniha č. 4)

ŘÍŠE STÍNŮ (Kniha č. 5)

NOC STATEČNÝCH (Kniha č. 6)

ČARODĚJŮV PRSTEN

CESTA HRDINY (Kniha č. 1)

POCHOD KRÁLŮ (Kniha č. 2)

OSUD DRAKŮ (Kniha č. 3)
POKŘIK CTI (Kniha č. 4)
SLAVNÁ PŘÍSAHA (Kniha č. 5)
ÚTOK CHRABRÝCH (Kniha č. 6)
OBŘAD MEČŮ (Kniha č. 7)
MOC ZBRANÍ (Kniha č. 8)
NEBE KOUZEL (Kniha č. 9)
MOŘE ŠTÍTŮ (Kniha č. 10)
PANOVÁNÍ OCELI (Kniha č. 11)
ZEMĚ OHŇŮ (Kniha č. 12)
VLÁDA KRÁLOVEN (Kniha č. 13)
BRATRSKÁ PŘÍSAHA (Kniha č. 14)
SEN SMRTELNÍKŮ (Kniha č. 15)
RYTÍŘSKÉ KLÁNÍ (Kniha č. 16)
DAR BITVY (Kniha č. 17)

TRILOGIE PŘEŽITÍ

ARÉNA JEDNA: OTROKÁŘI (Kniha č. 1)
ARÉNA DVĚ (Kniha č. 2)
ARÉNA TŘI (Kniha č. 3)

VAMPIRE, FALLEN

PŘED ÚSVITEM (Kniha č. 1)

UPÍŘÍ ŽURNÁLY

PROMĚNĚNÁ (Kniha č. 1)
MILOVANÁ (Kniha č. 2)
ZRAZENÁ (Kniha č. 3)
PŘEDURČENA (Kniha č. 4)
ŽÁDANÁ (Kniha č. 5)
ZASNOUBENÁ (Kniha č. 6)
ZASLÍBENÁ (Kniha č. 7)
NALEZENÁ (Kniha č. 8)
VZKŘÍŠENÁ (Kniha č. 9)
TOUŽÍCÍ (Kniha č. 10)
PROKLETÁ (Kniha č. 11)
POSEDLÁ (Kniha č. 12)

Věděli jste, že jsem napsala několik sérií knih? Pokud jste je všechny nečetli, klikněte na obrázek níže a stáhněte si jejich úvodní knihy!

Chcete knihy zdarma?

Zaregistrujte se na e-mail list Morgan Rice a získáte zdarma 4 knihy, 3 mapy, 1 aplikaci, 1 hru, 1 grafický román a exkluzivní dárky! Pro registraci navštivte: www.morganricebooks.com

Copyright © 2018 Morgan Rice. Všechna práva vyhrazena. S výjimkou povolení podle U.S. Copyright Act 1976, žádná z částí této publikace nesmí být, bez předchozího svolení autora, za žádných okolností reprodukována, distribuována nebo převáděna do jakýchkoliv jiných formátů, ani uchovávána ve sdílené databázi. Tento ebook je licencován výlučně pro Vaše osobní využití. Tento ebook nesmí být dále prodáván nebo darován ostatním lidem. Pokud chcete knihu sdílet s další osobou, zakupte si prosím další kopie. Pokud čtete tuto knihu, ale nezakoupili jste si ji, nebo nebyla zakoupena pouze pro Vaše použití, vraťte ji prosím a pořídte si svou vlastní kopii. Děkujeme, že respektujete usilovnou práci, kterou autorka na vznik tohoto titulu musela vynaložit. Obsah této knihy je fiktivní. Jména, osobnostní charakteristiky, organizace, místa, události a konflikty jsou beze zbytku produktem autorčiny představitosti, nebo je jejich použití fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, ať již živými nebo mrtvými, je čistě náhodná.

Obálka DreamcatcherDiana v licenci Shutterstock.com.

OBSAH

[KAPITOLA PRVNÍ](#)

[KAPITOLA DRUHÁ](#)

[KAPITOLA TŘETÍ](#)

[KAPITOLA ČTVRTÁ](#)

[KAPITOLA PÁTÁ](#)

[KAPITOLA ŠESTÁ](#)

[KAPITOLA SEDMÁ](#)

[KAPITOLA OSMÁ](#)

[KAPITOLA DEVÁTÁ](#)

[KAPITOLA DESÁTÁ](#)

[KAPITOLA JEDENÁCTÁ](#)

[KAPITOLA DVANÁCTÁ](#)

[KAPITOLA TŘINÁCTÁ](#)

[KAPITOLA ČTRNÁCTÁ](#)

KAPITOLA PATNÁCTÁ
KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ
KAPITOLA SEDMNÁCTÁ
KAPITOLA OSMNÁCTÁ
KAPITOLA DEVATENÁCTÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ
KAPITOLA DVACÁTÁ DRUHÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ TŘETÍ
KAPITOLA DVACÁTÁ ČTVRTÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ PÁTÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ ŠESTÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ SEDMÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ OSMÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ DEVÁTÁ
KAPITOLA TŘICÁTÁ
KAPITOLA TŘICÁTÁ PRVNÍ
KAPITOLA TŘICÁTÁ DRUHÁ
KAPITOLA TŘICÁTÁ TŘETÍ
KAPITOLA TŘICÁTÁ ČTVRTÁ
KAPITOLA TŘICÁTÁ PÁTÁ
KAPITOLA TŘICÁTÁ ŠESTÁ
KAPITOLA TŘICÁTÁ SEDMÁ
KAPITOLA TŘICÁTÁ OSMÁ
KAPITOLA TŘICÁTÁ DEVÁTÁ
KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ
KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ PRVNÍ
KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ DRUHÁ
KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ TŘETÍ
KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ ČTVRTÁ
KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ PÁTÁ
KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ ŠESTÁ
KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ SEDMÁ
KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ OSMÁ
KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ DEVÁTÁ
KAPITOLA PADESÁTÁ
KAPITOLA PADESÁTÁ PRVNÍ
KAPITOLA PADESÁTÁ DRUHÁ
KAPITOLA PADESÁTÁ TŘETÍ
KAPITOLA PADESÁTÁ ČTVRTÁ

KAPITOLA PRVNÍ

Oliver Blue stál v přístěnku a vlastně ani netušil proč. Celé tělo mu připadalo podivné, jako kdyby jím procházel zvláštní pocit. V hlavě mu dunělo.

Dezorientovaně se rozhlédl a snažil se urovnat střípky vzpomínek. Přišel sem nějakým vířícím tunelem. Červí dírou, jistě! Teď už si vzpomínal. Profesor Ametyst vytvořil červí díru a Olivera poslal skrz. Ale proč?

Ohlédl se, aby si prohlédl červí díru, kterou přicestoval, doufal, že mu napoví, proč skončil právě tady. Ale díra byla pryč.

Náhle ucítil chlad na hrudi a vytáhl amulet. Ten mu dal profesor Ametyst, uvědomil si. Co mu o něm říkal? Že když bude kov horký, bude mít zase možnost vrátit se do Školy pro Vidoucí? To bylo ono.

Amulet byl teď úplně ledový. To znamenalo, že cesta zpátky do Školy byla pryč.

Olivera se zmocnil smutek, když si vzpomněl, co opustil. Ale proč to všechno opustil, na to si teď vzpomenout nedokázal. Začínal cítit úzkost. Snažil se urovnat si myšlenky, vzpomenout si, kde přistál. A proč. Kde právě teď byl? Jaký byl rok?

A pak si to pomalu uvědomil: Armando.

Vrátil se zpátky do současnosti, aby zachránil Armanda Illstroma.

Rozhlédl se, věděl, že musí spěchat. Armando měl být zabit. Šlo o každou sekundu.

Oliver vyrazil z přístěnku ven do chodeb, které okamžitě poznal. Byl v továrně.

V Armandově továrně. Zcela jasně viděl ceduli: Illstromovy vynálezy.

Rozběhl se k nádvoří továrny. Doběhl na konec chodby a nakoukl za roh. Místo Armandových falešných chodeb teď byl prostor továrny otevřený a vřel aktivitou, byl plný pracovníků, kteří na sobě měli stejně staromódní overaly jako Oliver.

Celý prostor vypadal čistě a udržovaně. Létající robotická stvoření svištěla vzduchem. Od svářeček jednotlivých dělníků opravujících klouby obrovských strojů odletovaly jiskry. Kovové ptáci létali mezi trámy a okna nebyla zatlučená.

Všechno se změnilo. Oliver ucítil záchvěv hrdosti. Jeho skutky v roce 1944 očividně změnily přítomnost. Díky jemu byly Illstromovy vynálezy stále v provozu.

Ale ne na dlouho.

Ne, pokud Armanda nezachrání včas.

Skrz světélky viděl Oliver tmavé bouřkové mraky. Na sklo začal bušit déšť a nebe pročísl náhlý zubatý záblesk následovaný ohromným zahřměním.

Osvětlení továrny zablikalo a pak úplně vypadlo. Stroje se se zahučením vypnuly.

Naskočily záložní generátory a celou továrnu zalilo zlověstné červené nouzové osvětlení.

Oliver si teď uvědomil, kdy se vrátil. Byl to den té velké bouře. Den, kdy starosta uzavřel školy i podniky ve městě. Den, kdy se skryl v odpadkovém koši, aby unikl Chrisovi a jeho tyranským přátelům. Den, kdy potkal Armanda.

Právě Armanda si Oliver všiml v ponurém červeném osvětlení. Svého Armanda. Ne mladíka z roku 1944, ale jeho postaršího hrdiny.

Rozbušilo se mu srdce radostí. Ale vzápětí se mu málem zastavilo. Armando si ho nebude pamatovat. Zatím se neseekali. Všechny cenné vzpomínky na jejich společný čas v Armandově mysli neexistují.

“Myslím, že bychom pro dnešek měli skončit!” zavolal Armando směrem k dělníkům. “Zdá se, že bouře udeří dřív, než tvrdil starosta. Autobus vás odveze domů.”

Zatímco mířili dělníci ke dveřím, všiml si Oliver něčeho podivného. Něčeho jiskřivě modrého.

Okamžitě poznal ten unikátní odstín modré. Byla to barva očí zbloudilého vidoucího. A to mohlo znamenat jen jednu věc. Lucas, zbloudilý vidoucí, tu byl.

Oliver zapátral pohledem v temnotě. Náhlý záblesk osvětlil celý prostor a on si ve stínech všiml siluety.

Zalpal po dechu a ztuhla mu krev v žilách. Byl to Lucas. A sledoval Armanda.

Zaduněl hrom. Oliver se vrhl kupředu. Mířil k Armandovi a Lucasovi. Byl stále blíž a blíž ke zbloudilému vidoucímu, až s ním běžel paralelně.

S dalším nečekaným zábleskem se starý muž podíval stranou. Oliver si teď mohl přímo prohlédnout Lucasův vrásčité obličej. Jeho zlé modré oči se střetly s Oliverovými. Blesky teď jako by létaly z nich.

„Oliver Blue,“ zavrčel.

Oliver těžce polkl. Sevřelo se mu hrdlo. Stanout tváří v tvář muži, který ho chtěl zabít, bylo děsivé. Paralyzující.

V tu chvíli se z temnoty vynořil Horácio. Zapletl se Lucasovi pod nohy a ten klopýtl.

„Zatracenej čokl!“ vykřikl Lucas a snažil se neupadnout.

Oliver ještě nikdy nebyl tak šťastný, že vidí starého bloodhouna. Okamžitě využil příležitost, kterou mu Horácio poskytl. Běžel směrem, kterým odešel Armando. K chodbě doběhl právě včas, aby viděl Armanda, jak mizí ve své kanceláři.

Ze zadu se ozval zvuk těžkých kroků. Oliver se ohlédl přes rameno právě ve chvíli, kdy blesk ozářil Lucasův nepřítelný výraz. Hnán hrůzou se Oliver natáhl ke dveřím Armandovy kanceláře a vrazil dovnitř.

Armandova kancelář působila stejně chaotickým dojmem, jako obvykle. Kolem bylo několik stolů pokrytých haldami papírů. Byly tam počítače z různých dob a police přetékané knihami.

A uprostřed toho všeho byl samotný Armando.

Obrátil se a zmateně se na Olivera zadíval. „Můžu ti pomoci?“

Oliver opětoval jeho pohled. Zajímalo by ho, jestli ho Armando poznal. Nebylo, jak to zjistit a nebylo času nazbyt. Musel najít hrozbu.

Zběsile se rozhlížel. Poblíž nic nebylo. Ani stopa po nějaké pasti. Nic, co by naznačovalo, že je Armandův život v bezprostředním ohrožení. Začal pochybovat sám o sobě. Byl celý tenhle výlet chybou? Obětoval milovanou školu úplně bez důvodu?

Do kanceláře náhle vrazil Lucas. „Strážní už jsou na cestě, zmetku!“

Vrhl se na Olivera, ale ten uskočil stranou. Dál se zběsile rozhlížel. Hledal hrozbu. Na Armandovu záchranu už mu nezbývalo moc času. Co by to mohlo být?

„Vrať se sem!“ štěkl Lucas.

Armando uskočil před Oliverem, který se prohnal kolem, sklouzl pod stůl a vynořil se na druhé straně. Lucas po něm hmátl, ale široká deska mu v tom zabránila. Sápál se po Oliverovi a znovu a znovu přitom narážel do stolu.

Pak si toho Oliver všiml. Šálek kávy na straně stolu. Jak do stolu Lucas vrážel, cákala z něj káva na všechny strany. Armando se k němu teď natahoval, aby mu zabránil se převrátit. Jeho povrch se ale podivně lesknul.

Jed!

Oliver vyskočil na stůl a vykopnul. Šálek odletěl pryč z Armandova dosahu. Dopadl na podlahu, rozbil se a hnědá tekutina se rozlila.

„Co se to děje?“ vykřikl Armando.

Lucas chytil Olivera za nohy a zatáhl. Oliver s těžkým zaduněním dopadl na desku stolu.

„Je to JED!“ chtěl vykřiknout, ale Lucas mu zakrýval ústa rukou.

Oliver sebou zmítal, kopal a snažil se osvobodit.

Pak do místnosti vtrhli strážní.

„Vyhoďte toho kluka ven,“ přikázal Lucas.

Oliver ho kousl do ruky.

Lucas se zaklonil a vykřikl bolestí. Oliver seskočil ze stolu, kličkoval doleva a doprava, aby se vyhnul strážným. K ničemu to ale nebylo. Chytili ho a prudce mu zkroutili ruce za zády. Začali ho strkat ke dveřím.

„Armando, poslouchejte mě!“ vykřikl Oliver a zapíral se nohama o podlahu. „Lucas vás chce zabít!“

Lucas si mnul bolavou ruku. Přimhouřenýma očima probodl Olivera.

„Nesmysl,“ odfrkl si.

V tu chvíli si Oliver všiml myšky, která vyběhla ze stínů v rohu a začala očichávat rozlitou kávu.

„Podívejte!“ vykřikl Oliver.

Armando se podíval na myš. Ta si lízla kávy z podlahy a pak se náhle celá napjala.

Padla na bok. Byla mrtvá.

Všichni ztuhli. Strážní se zastavili.

Zadívali se na Armanda.

Armando se podíval na Lucase a jeho výraz se začal měnit. V obličeji se mu zračila bolest. Působil zrazeným dojmem.

„Lucasi?“ zeptal se zlomeným, nevěřícím hlasem.

Lucas zrudl hanbou.

Armandův výraz ztvrdnul. Napřáhl prst směrem k Lucasovi.

„Odvedte ho,“ přikázal strážným.

Strážní okamžitě pustili Olivera a chopili se Lucase.

„Tohle je šílené!“ vykřikl Lucas, když mu zkroutili ruce za zády. „Armando! Přece nebudete věřit tomu smradovi!“

Zatímco strážní táhli Lucase pryč, Armando mlčel.

Starý muž měl obličej zkroucený vztekem. Křičel a působil stejně šíleným dojmem jako Hitler, když mu Oliver zničil bombu.

„Tohle není konec, Olivere Blue!“ ječel. „Jednou tě dostanu!“

Pak ho odtáhli za dveře a zmizel jim z dohledu.

Oliver si zhluboka vydechl. Dokázal to. Opravdu to dokázal. Zachránil Armandovi život.

Vzhlédl ke starému vynálezci stojícímu v chaosu jeho kanceláře. Působil šokovaně, ohromeně.

Dlouho se jen vzájemně dívali do očí.

A pak se konečně Armando usmál.

„Dlouho jsem čekal, až tě zase uvidím.“

KAPITOLA DRUHÁ

Malcolm Mstivý namířil kuši. Pomalu vydechl. Stiskl spoušť.

Šipka jako blesk proletěla vzduchem a zabodla se přímo do středu. Perfektní výstřel. Malcolm se zakřenil.

„Skvělá práce, Malcolme,“ pronesl trenér Royce. „Od mého hvězdného žáka bych ani nic jiného nečekal.“

Malcolm mu hrdě vrátil kuši a vrátil se zpátky do řady spolužáků. Ti si ho žárlivě prohlíželi.

„Hvězdný žák,“ pitvořil se někdo.

Několik lidí se uchechtlo.

Malcolm jejich posměšky ignoroval. Měl důležitější věci, kterými se zabývat. Byl v Obsidiánové škole jen pár měsíců a už přeskočil děti, které tu byly celé roky. Byl to mocný vidoucí. Atomární – nejsilnější specializace, a navíc byl smíšený, kobaltový i bromový.

Co na tom, že se s ním nikdo nechtěl bavit? Přátele neměl už v době před příchodem do školy. Malcolmovi nijak nevadilo, pokud to tak bude i dál. Nebyl tu, aby si dělal přátele. Byl tu, aby vynikal a aby se stal nejlepším vidoucím, jakým bylo možné se stát. A aby zničil ty trapáky Ametystáky, až na to přijde čas.

Náhle ucítil, jak mu něco narazilo zezadu do hlavy. Štíplo to a on po tom podvědomě sáhl. Když se podíval do dlaně, uviděl v ní mrtvou včelu.

Někdo na něj použil svoji moc. Prudce se otočil a pátral po viníkovi. Candice měla co dělat, aby se nesmála.

Malcolm přimhouřil oči. „Tos byla ty.“

„Jen tě bodla včela,“ odpověděla sladce.

„Vím, že jsi to byla ty. Máš biologickou specializaci. Jestli za to někdo může, tak ty.“

Candice nevinně pokrčila rameny.

Trenér Royce hlasitě zatleskal. „Malcolme Mstivý. Dívej se sem. Jen proto, že ti to jde skoro samo, nemusíš dělat nepořádek, když se snaží tvoji spolužáci. Trochu respektu.“

Malcolm prudce nasál vzduch. Nespravedlnost bodala stejně bolestivě jako včela.

Snažil se soustředit na spolužáky, kteří se postupně střídali a předváděli svoji mušku. Byl to typický zachmuřený den v Obsidiánové škole, ve vzduchu se vznášela mlha a všechno kvůli ní bylo vlhké. Velké hřiště se táhlo až k ohromnému panskému sídlu, ve kterém byla Škola pro Vidoucí profesorky Obsidiánové.

Na řadu přišla Candice. Šipka přeletěla vysoko nad terčem a Malcolm nemohl jinak než se usmát její směle.

„Tohle jsou přesně dovednosti, které musíte vypilovat,“ vykřikl trenér Royce. „Když přijde na boj s ametystovými vidoucími, právě tohle je to, co je nejvíc překvapí. Tolik se soustřeďují na své specializace, až zapomínají na staré dobré zbraně.“

Koutek Malcolmových úst se zvedl ještě výš. Myšlenka na to, že nakope ty hloupé vidoucí ze školy profesora Ametysta mu zlepšila náladu. Nemohl se dočkat dne, kdy stane tváří v tvář jednomu z těch ubožáků. Pak mu ukáže, kdo je tady šéf. Ukáže mu, proč je Obsidiánová škola lepší. Proč si zaslouží být jedinou školou pro vidoucí.

V tu chvíli si Malcolm všiml několika dětí z druhého ročníku přicházejících na hřiště. Měli v rukou hokejové hole. Všiml si, že je mezi nimi Nataša Armstrongová. Chodila na soukromé lekce v knihovně, ty pro nadané studenty jako on. I když tam byl ve svých dvanácti letech nejmladší, ostatní se k němu chovali mile. Zvláště Nataša. Neposmívala se mu za to, že je chytrý. A vůči profesoru Ametystovi cítila stejnou zášť jako Malcolm.

Nataša se rozhlédla a zamávala mu. Na tvářích se jí objevily roztomilé dolíčky. Malcolm její zamávání opětoval a cítil, že rudne.

To už ale slyšel Candicin sametový hlásek. „Páni, podívejme. Malcolm se zabouchl.“

Malcolm se přinutil dívat kupředu a ignoroval její posměšky. Candice se mu posmívala, protože ji odmítl. Takže žárčila, že starší dívka – navíc talentovaná a krásná jako Nataša Armstrongová, o něj měla zájem.

Zatímco druhá třída začala s hokejovým zápasem, vrátil se Malcolm pohledem zpět k imponantnímu viktoriánskému sídlu Obsidiánové školy. Přejel pohledem až k věži nahore. Siluetu profesorky Obsidiánové v okně viděl jen nezřetelně, ale dívala se ven na svoje studenty. Pak upřela zrak přímo na Malcolma.

Musel se pousmát. Věděl, že ho sleduje. Sama si vybrala právě jeho na zvláštní misi. Už zítra se sejde s profesorkou Obsidiánovou osobně. Zítra mu řekne podrobnosti o jeho zvláštní misi. Do té doby bude klidně snášet posměšky i nadávky. Brzy už totiž bude hrdinou všech. Brzy bude jméno Malcolm Mstivý známé všem vidoucím ve všech časových osách. Dostane se do učebnic dějepisu.

Brzy bude v celém vesmíru znám jako ten, kdo jednou provždy zničil Školu pro Vidoucí.

KAPITOLA TŘETÍ

Olivera zalila vlna úlevy. Armando si ho nakonec přeci jen pamatoval. I přes všechno, co udělal v minulosti a změnu této časové osy na něj jeho hrdina z nějakého důvodu nezapomněl.

„Vy... vy si mě pamatujete?“ vykřikl Oliver.

Armando zamířil přímo k němu. Jeho držení těla bylo vzpřímenější, držel bradu výš. I jeho oblečení bylo lepší – tmavé kalhoty a košile, která mu dodávala sebevědomý vzhled. Tohle nebyl ten starý Armando, který poskytl Oliverovi úkryt před bouří. Ten shrbený, zanedbaný mlčenlivý muž, který strávil desítky let s nálepkou „bláznivý“. Tohle byl muž, který držel hlavu hrdě vzpřímenou.

Poplácal Olivera po rameni. „Pamatuji si, že před lety, v roce 1944 jsi mi řekl, že to za sedmdesát let bude dávat smysl. A teď už ho to dává. Lucas proti mně šel už celé roky.“ S ustaraným výrazem uhnul pohledem. „Myslím, že mě chtěl mrtvého.“

Oliver ucítil osten bolesti. Armando Lucasovi věřil a Lucas ho zradil nejhorším možným způsobem.

„Ale to už je pryč,“ prohlásil Armando. „Díky tobě.“

V tu chvíli cítil Oliver ohromnou hrdost. Pak si vzpomněl na rozhovor s profesorem Ametystem. Ještě nebyl konec. Ještě toho musel hodně udělat. Práce vidoucího nikdy nekončila a jeho osud byl propletený s Armandovým. Jen nevěděl, jakým způsobem.

Myšlenka na profesora Ametysta bodla Olivera u srdce. Prsty se dotkl amuletu. Byl studený jako led. Návrat do Školy pro Vidoucí teď nepřipadal v úvahu. Nejspíš se tam už nikdy nevrátí. Neuvidí své přátele Waltera, Simona, Hazel, Ralfa, ani Ester. Už nikdy si s nimi nezahraje switchit, ani se neprojde pod ohromným kapokem.

Armando se na něj laskavě usmál. „Protože jsme se vlastně oficiálně nikdy nepotkali, možná bych se ti měl představit. Jsem Armando Illstrom a vedu Illstromovy vynálezy.“

Oliver se probral ze smutných úvah. Potřásl Armandovi rukou a cítil, jak se mu tělem rozlévá teplo.

„Já jsem Oliver Blue, jsem z...“

Odmkl se. Kam teď vlastně patřil? Do Školy pro Vidoucí ne, do továrny v téhle nové realitě, kde se s Armandem nikdy nesešel, taky ne. Rozhodně ne do domu v New Jersey, kde bydleli Blueovi, o kterých věděl, že nejsou jeho skutečnými rodiči.

„Vlastně nevím, kam patřím,“ dodal smutně.

Vzhlédl k Armandovi.

„Možná, že právě to je tvůj skutečný úkol, Oliver Blue?“ pronesl Armando měkce, ale rozhodně. „Najít své místo ve světě?“

Oliver se zamyslel nad Armandovými slovy. Vzpomněl si na své skutečné rodiče, na muže a ženu, kteří se mu zjevovali ve snech. Chtěl je najít.

Byl ale zmatený.

„Myslel jsem, že mým úkolem je vás zachránit,“ řekl.

Armando se usmál.

„Úkoly mají více vrstev,“ odpověděl. „To, že jsi mě zachránil a zjistil, kdo opravdu jsi – to nemusejí být tvé jediné úkoly. Konec konců, to tvoje identita tě na tohle místo zavedla.“

Oliver uvažoval. Možná měl Armando pravdu. Možná, že jeho cesta zpátky v čase nezahrnovala jen jeden úkol. Možná mu byla předurčena z řady důvodů.

„Ale já ani nevím, kde začít,“ přiznal.

Armando si zamnul bradu. Náhle mu zazářili oči.

„Přispěchal k jednomu ze svých mnoha stolů a luskal přitom prsty. „Jistě, jistě, jistě.““

Olivera to zmátlo. Zvědavě pozoroval Armanda, který hledal něco v zásuvce. Pak se napřimil a obrátil se k Oliverovi.

„tady.“

Vrátil se k Oliverovi a vložil mu dlaně kulatý bronzový předmět. Oliver si ho prohlédl, zdál se mu starobylý.

„Kompas?“ zeptal se s pozvednutým obočím.

Armando zavrtěl hlavou. „Na první pohled ano. Ale je to něco víc. Vynález, jehož smysl jsem nikdy nerozluštil.“

Oliver na něj ohromeně zíral, prohlížel si množství číselníků a podivných symbolů na jeho povrchu. „Tak proč ho máte?“

„Ležel na schodech mé továrny,“ pronesl Armando. „Nebyl u něj žádný dopis, který by vysvětlil, kde se tam vzal. Na balíčku bylo sice moje jméno, ale uvědomil jsem si, že já nejsem zamýšlený příjemce. Podívej na druhou stranu.“

Oliver kompas obrátil. V bronzu tam byla vytepaná písmena O.B.

Málem ho upustil. Vzhlédl k Armandovi.

„Moje iniciály?“ vydechl. „Jak? Proč? Kdo by vám posílal něco, co mám dostat já?“

Armando se zhluboka nadechl. „Měl jsem být průvodce vidoucího, Oliver. Tvým průvodcem. Nejprve jsem to špatně pochopil, myslel jsem, že jde o Lucase. Když ses v roce 1944 objevil a ukázal mi svoji moc, uvědomil jsem si svůj omyl. Pak jsem si začal dávat pozor a čekal na vidoucího. Oliver, tenhle kompas doručili na můj práh před jedenácti lety. Druhého prosince.“

Oliver zalapal po dechu. „To mám narozeniny.“

A pak ho Armando úplně dorazil. „Myslím, že ho tu nechali tvoji rodiče.“

Oliver měl pocit, jako by ho někdo udeřil. Nemohu tomu uvěřit. Opravdu držel něco, co jim patřilo? Něco, co dali Armandovi, aby to pro něj ohlídal?

„Mým rodičům?“ zamumlal šeptem.

Určitě to bylo nějaké znamení. Dar samotného vesmíru.

„Proč myslíte, že to bylo od nich?“ zeptal se Oliver.

„Podívej se na číselníky,“ pokynul mu Armando.

Oliver se zadíval na kompas. Na tuctu číselníků s různými symboly byl jen jediný, na který ukazovala střílka přesně. Symbol Oliverovi připomínal poškrábané egyptské hieroglyfy vyvedené černou barvou. To, co zobrazoval, bylo naprosto jasné. Muže a ženu.

Teď už o tom Oliver nepochyboval, šlo o jasné znamení.

„Co ještě víte?“ zeptal se rychle. „Viděl jste je nechat tu ten balíček? Říkali něco? Mluvili o mně?“

Armando smutně zavrtěl hlavou. „Obávám se, že nic dalšího nevím, Oliver. Ale možná ti to pomůže s úkolem zjistit, kam opravdu patříš.“

Oliver znovu sklopil zrak ke kompasu. Byl tak zvláštní, se spoustou symbolů a číselníků. Možná netušil, jak ho dešifrovat, ale věděl, že je důležitý. Že to z nějakého důvodu bude součástí úkolu najít rodiče. Zjistit, kým je a odkud pochází. Držet něco, co drželi oni, mu dodávalo sílu hledat.

V tu chvíli si uvědomil, že se jeden číselník pohybuje. Zastavil se tak, že ukazoval na tři vzlnění linky, které Oliverovy připomínaly vodu. Přiložil na něj prst a zkusil ho očistit. Překvapilo ho, že špína povolila a on zjistil, že je symbol barevný. Vodní vlny byly vyvedené zářivě modrou barvou.

„Vím, kde začít,“ pronesl rozhodně Oliver.

Voda je modrá. Anglicky blue. Blueovi, jeho takzvaní rodiče. Muž a žena, kteří ho vychovali jako vlastního. Pokud měl někdo odpovědi na otázku, odkud pochází, byli to oni.

A navíc si tam musel ještě něco vyřídit.

Chrisovi měl už dávno někdo ukázat, kde je jeho místo.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Byl temný a bouřlivý večer, ale Oliver přesto zamířil ven z továrny a procházel ulicemi New Jersey. Na chodnicích se povaloval nepořádek rozházený silným větrem, jehož poryvy neustávaly.

Jak šel, šokovalo ho, že i když bylo všechno v podstatě stejné, vlastně se všechno změnilo a nic nevypadalo jako dřív. Celá oblast jako by se transformovala. Byla novější, čistější a bohatší. Na předzahrádkách byly keře a záhonky, a ne rozbité pračky a oťřískaná auta. V cestách nebyly výmoly a u pouličního osvětlení nebyla připoutaná rezavá a opuštěná kola.

Oliver si uvědomil, že neuzavření Illstromových vynálezů znamenalo, že si spousta místních udržela práci. Zdálo se, že dosah jeho skutků v minulosti měl opravdu velký dosah. Docela ho ohromila zodpovědnost, kterou jako vidoucí měl. Jediná změna v minulosti měla vliv na všechno v budoucnosti. Současně cítil hrdost, protože se všechno změnilo k lepšímu.

Oliver čekal na zastávce autobusu, cedule se leskla jako nová, nebyla na ní ani stopa po rzi. Autobus přijel a on nastoupil. Tentokrát to tu nepáchlo po cibuli a přepálených hranolcích jako v jeho staré časové ose. Byla tu cítit voda po holení a leštěnka.

„Nejsi trochu mladý, abys byl touhle dobou venku?“ zeptal se řidič.

Oliver mu předal peníze na jízdenku. „Právě jedu domů.“

Zatímco se Oliver usazoval, tvářil se řidič ustaraně.

Dokonce i řidiči autobusů jsou v téhle době milejší! pomyslel si Oliver.

Když se autobus rozjel, pokusil se Oliver rozpomenout na čas, do kterého se bude vracet. Pokud šlo o pana a paní Blueovi, Oliver se před bouří nevrátil autobusem domů. Bylo zvláštní nad tím přemýšlet. Oliver za tu dobu prožil ohromné dobrodružství. Vrátil se v čase a čelil Hitlerovi, hrál šílenou hru na geneticky upraveném stvoření z roku 3000 a udělal si přátele z dětí z nejrůznějších dob. A nejdůležitější bylo, že se dozvěděl o mámě a tátovi, o těch skutečných, ne o krutých Blueových. Pokud šlo o ně, nevrátil se Oliver autobusem ze školy a Oliver pochyboval, že budou mít radost, až ho uvidí v jednom kuse. Nejspíš si budou stěžovat na starosti, které jim způsobil.

Zatímco se autobus kodrcal dál, vyjmul Oliver z kapsy Armandův dar. Pohled na něj naplňoval Olivera respektem. Kov byl ušmudlaný a potřeboval vyleštit. Jinak to ale byl ohromný instrument. Měl spoustu šipek a číselníků a nejméně stovku různých symbolů. Tak trochu ohromeně si Oliver pokusil představit rodiče s kompasem. K čemu ho používali? A proč ho poslali Armandovi?

Právě v tu chvíli si uvědomil, že dorazil na svoji zastávku. Vyskočil a zazvonil na řidiče. Pak spěchal dopředu. Řidič zastavil a pustil ho ven.

„Bud' opatrný, chlapče,“ řekl. „Větr by se každou chvíli mohl zase zvednout.“

„Budu v pořádku, díky,“ přikývl Oliver. „Bydlím přímo tamhle.“

Vyskočil z autobusu. To, co spatřil, mu ale vyrazilo dech. Tohle vůbec nečekal. Kdysi špatné sousedství teď vypadalo mnohem příjemněji, než když ho opustil. Nevypadalo jako místo, které by si jeho rodiče mohli dovolit. Zachvátil ho strach, že tu nakonec možná vůbec nebydlí.

Rychle se podíval na kompas. Ukazatel stále mířil na obrázek muže a ženy, stejně jako na modré vlnky. Pokud ho chápal správně, byl tu správně. Tohle byl pořád jeho domov.

Se srdcem bušícím očekáváním otevřel branku a zamířil k hlavnímu vchodu. Zkusil klíč a s úlevou zjistil, že se mu podařilo odemknout. Otevřel a vešel dovnitř.

V domě byla tma a ticho. Oliver slyšel jen tikot hodin a tiché chrápání. Uvědomil si, že je noc, a tedy všichni spí.

Když ale vešel do obývacího pokoje, trhnul sebou, protože si všiml obou svých rodičů. Byli bledí a seděli na gauči. Byli rozčuchaní, jako by ani jeden z nich nešel spát.

Máma se prudce postavila. „Oliver!“ vykřikla.

Táta upustil telefon, který svíral v rukách. Díval se na Olivera, jako by viděl ducha.

„Kde jsi byl?“ obořila se na něj máma. „A co to máš na sobě?“

Pro pracovní overal neměl Oliver žádné vysvětlení. Na tom ale nezáleželo, protože ani neměl příležitost promluvit. Táta se rozpovídal.

„Bylo nám strachy špatně! Volali jsme do všech nemocnic! Volali jsme řediteli do tvé školy a dali mu to pořádně sežrat! Dokonce jsme volali do novin!“

Oliver si složil ruce na hrudi, vzpomněl si na článek v novinách, ve kterém žádali o finanční pomoc. Stalo se to v jiné časové ose, ale to neznamenal, že kdyby se dnes Oliver nevrátil domů, nedopadlo by to tu stejně.

„No jistě,“ pronesl sarkasticky.

„Proč jsi nepřijel autobusem?“ obořila se na něj máma. „Chris ho chytil. Proč ty ne?“

„Myslím, že vím,“ ozval se táta. „Oliver má hlavu tak vysoko v oblacích, že nad tím ani nepřemýšlel. Znáš ho, víš, že je pořád ztracený ve vlastních fantaziích.“ Těžce si povzdechl. „Zítra budu muset zavolat do školy a omluvit se. Víš, jak trapné to pro mě bude?“

Máma zavrtěla hlavou. „Kde jsi byl? Coural ses po ulicích? Nenastydl jsi?“ Pak si složila ruce na hrudi a nafoukla se. „Vlastně doufám, že jsi nastydl. Snad by ses tak aspoň poučil.“

Oliver mlčky poslouchal rodičovský výstup. Bylo to poprvé, co se od něj jejich slova jen odrážela. Jejich rozzlobené obličejy už v něm nevyvolávaly strach. Jejich hrubá slova se ho nedotýkala.

Uvědomil si, jak moc se změnil. Jak moc ho změnila Škola pro Vidoucí, nemluvě o tom, že zjistil, že Blueovi nejsou jeho skutečná rodina. Jako by mu zjištění, že je vidoucí, obléklo nějaký neviditelný neprůstřelný plášť a teď se ho nemohlo nic dotknout.

Sebevědomě stál a trpělivě čekal, až se odmlčí.

Než dostal šanci říct svoje, ozvalo se shora dunění kroků a objevil se Chris.

„Co tu děláš?“ zařval. „Myslel jsem, že jsi chcípl v bouře.“

„Chrisi!“ napomenul ho táta.

Na zlomek sekundy si Oliver myslel, že by se za něj jeho rodiče možná mohli postavit. Postavit se svému tyranskému synovi. Samozřejmě se to ale nestalo.

Oliver si složil ruce na hrudi. Už se Chrise nebál. Dokonce se mu ani nezvýšil tep.

„Schovával jsem se. Před tebou. Pamatuješ, jak jsi mě honil se svými přáteli? Jak jsi mi vyhrožoval, že mě zbiješ?“

Chris nasadil nevěřičně výraz. „Nic takového jsem neudělal! Jsi lhář!“

Máma si skryla obličej v dlaních. Nesnášela hádky, ale nikdy neudělala nic, aby je zastavila.

Oliver zavrtěl hlavou. „Je mi jedno, že podle tebe lžu. Zním pravdu a ty taky. A navíc na tom vůbec nezáleží. Přišel jsem vám oznámit, že odcházím.“

Máma zvedla hlavu z dlaní. „Cože?“

Táta na Olivera zhrozně zíral. „Odcházíš? Vždyť je ti jedenáct! Kam bys šel?“

Oliver pokrčil rameny. „To ještě nevím. Ale vím, že nejste moji skuteční rodiče.“

Všichni zalapali po dechu, Chris otevřel ústa údivem a pak všechno ztichlo.

„O čem to mluvíš?“ vykřikla máma. „Jistě, že jsme.“

Oliver přimhouřil oči. „Ne. Nejste. Lžeš. Kdo je to? Moje skutečná máma a táta. Co se jim stalo?“

Máma na něj zírala, jako by ji při něčem přistihl. Těkala očima všude kolem, jako kdyby hledala možnost útěku.

„Dobře,“ vyhrkla. „Adoptovali jsme tě.“

Oliver pomalu přikývl. Myslel, že se ho její slova dotknou, ale ve skutečnosti byla úleva slyšet potvrzení toho, že jeho rodiče jsou ti dva lidé z vizí, ne tihle dva příšerní. A že Chris není jeho skutečný bratr. Brutální tyran zatím vypadal, že šokem omdlí.

Máma pokračovala. „O tvých skutečných rodičích nic nevíme, dobře? Nedali nám o nich žádné informace.“

Oliverovi se zastavilo srdce. Doufal, že mu poskytnou alespoň dílek skládačky k odhalení toho, kým je. Ale nic se nedozvěděl.

„Vůbec žádné?“ zeptal se smutně. „Ani jejich jména?“

Táta udělal krok kupředu. „Ani jejich jména, ani jejich věk, ani jejich zaměstnání. Adoptivním rodičům se takové věci neříkají. Je to celé o štěstí, víš?! Klidně bys mohl být potomkem nějakého kriminálního. Nebo cvoka.“

Oliver ho upřeně pozoroval. Byl si jistý, že jeho rodiče nejsou ani jedno z toho, ale přístup pana Bluea byl opravdu hrozný. „Tak proč jste mě vůbec adoptovali?“

„To tvoje matka,“ štěkl táta. „Chtěla druhé dítě. Netuším proč.“

Zhroutil se na gauč k mámě. Oliver na ně zíral a cítil se, jako by dostal ránu do žaludku. „Ty jsi mě nechtěl, vid’? Proto ses ke mně choval tak hrozně.“

„Měl bys být vděčný,“ zamumlal táta, ale nepodíval se na něj. „Většina dětí se ztratí v systému.“

„Vděčný?“ zeptal se Oliver. „Vděčný, že jste mě skoro nekrmili? Že jste mi nedávali nové oblečení, ani hračky? Za matraci ve výklenku?“

„My tu nejsme ti špatní,“ bránila se máma. „To tvoji skuteční rodiče tě opustili! Zlost by sis měl vybíjet na nich, ne na nás.“

Oliver nereagoval. Ať už ho jeho rodiče chtěli opustit, nebo ne, neměl důkaz ani pro jedno z toho. To byla další záhada. Prozatím tedy bral mámina slova s rezervou.

„Alespoň je teď pravda venku,“ pronesl Oliver.

Chris konečně zavřel pusou. „Takže tenhle blbeček nakonec není můj brácha?“

„Chrisi!“ vykřikla máma.

„Takhle nemluv,“ dodal táta.

Oliver se jen ušklíbl. „Ano, jistě, Christopher John Blue. Vzhledem k tomu, že si tu teď říkáme pravdu, tak váš syn – skutečný, biologický syn – je tyran. Šikanoval mě celý život, a to nemluvím o ostatních dětech ve škole.“

„To není pravda!“ zařval Chris. „Nevěřte mu! Není to ani váš skutečný syn. Je... není nikdo! Nula! Nicka!“

Máma s tátou se na Chrise dívali se šokovaným výrazem.

Oliver se jen ušklíbl. „Zdá se, že jste odhalili pravdu i sami.“

Všichni ohromeně ztichli. Oliver ale neskončil, ještě ne. Přecházel tam a zpátky, jako by mu patřilo všechno a všichni v místnosti.

„Teď to bude takhle,“ řekl a nepřestával pochodovat. „Vy mě nechcete. A já nechci vás. Nikdy jsem tu neměl být, takže odejdu. Nebudete mě hledat. Nebudete o mně mluvit. Ode dneška, jako bych nikdy neexistoval. A já za to nepůjdu na policii a neřeknu jim o letech utrpení, o tom, jak jsem spal ve výklenku a dostával mizerné předěly jídla. Domluveno?“

Přelétal pohledem z jednoho páru modrých očí k dalšímu. Jak hloupý byl, pomyslel si teď, když si to se svýma hnědýma očima neuvědomil už dávno.

„Domluveno?“ zeptal se znovu pevným hlasem.

S uspokojením si uvědomil, že se všichni třesou. Jeho máma přikývla. Chris také.

„Domluveno,“ vykoktal táta.

„Dobře. Teď mě nechce si sbalit a už o mně neuslyšíte.“

Cítil na sobě pohledy všech lidí v místnosti. Zamířil k výklenku, sebral svůj kufr stále ještě plný kusů vynálezů a vložil do něj i knihu s vynálezci.

Pak vytáhl z kapsy kompas a položil ho nahoru.

Už se chystal kufr zavřít, když si všiml pohybu ukazatelů kompasu. Jeden teď ukazoval na symbol vypadající jako kahan. Druhý se vznášel nad symbolem ženské postavy. Třetí ukazoval na promoční čepici.

Oliver v duchu skládal význam informací. Mohl ho kompas navádět k paní Belfryové? Kahan mohl reprezentovat přírodní vědy, které učila. Ženská postava byla zcela zřejmá a promoční čepice mohla znamenat učitelku.

To musí být znamení, pomyslel si nadšeně Oliver. Vesmír ho naváděl.

Zavřel kufr a podíval se na Blueovi. Všichni ho tiše sledovali, byli očividně šokovaní. Olivera uspokojilo, jak se tváří.

Pak si ale všiml, že Chris zatíná ruce v pěst. Věděl, co to znamená – Chris se chystal k útoku.

Na reakci měl jen zlomek sekundy. Použil svoji moc, aby svázel Chrisovy tkaničky jednu s druhou.

Chris se vrhl kupředu, zakopl kvůli svázaným tkaničkám a padl na podlahu. Zasténal.

Máma vyjekla. „Jeho tkaničky! Viděl jsi jeho tkaničky?“

Táta zbledl. „Ony... ony se svázaly.“

Chris ze země zíral na Olivera. „To jsi byl ty. Ne snad? Jsi zrůda.“

Oliver nevinně pokrčil rameny. „Nemám tušení, o čem to mluvíš.“

Pak se obrátil na patě a s kufrem v ruce vyrazil z domu. Zabouchl za sebou dveře.

Jak šel, roztáhl se mu na rtech úsměv.

Blueovi už nikdy víc neuvidí.

KAPITOLA PÁTÁ

Oliver stál před Campbellovou juniorskou střední. Na hřišti panoval stejný ruch jako obvykle, všude pobíhaly děti, křičely a jako granáty kolem sebe házely míče.

Oliver pocítil záchvěv úzkosti. Ne, že by se bál dětí – nebo přejít hřiště plné svištících basketbalových míčů – bylo to proto, že se měl znovu setkat s paní Belfryovou.

Pokud šlo o jeho nejoblíbenější učitelku, ještě včera seděl v její třídě. Pro Olivera to ale bylo jako celá věčnost. Cestoval do minulosti a prožil bouřlivé dobrodružství. Změnilo ho to. Byl teď dospělejší. Zajímalo by ho, jestli si paní Belfryová všimne jeho proměny, až ho uvidí.

Prošel přes hřiště, vyhnul se letícím míčům a pak zamířil přímo do chodby, kde byla učebna přírodních věd paní Belfryové. Nikdo tam ale nebyl. Oliver doufal, že tu učitelka bude dřív, aby si s ní mohl promluvit. Brzy se objevili jeho spolužáci a po paní Belfryové stále ani stopy. Oliver neměl na vybranou, musel se posadit spolu s ostatními. Zamířil k místu v přední řadě u okna.

Oliver sledoval hřiště a děti, které na nich sportovaly. Udivilo ho, jak zvláštní bylo předstírat, že je jen normální student. Být mezi normálními lidmi, a ne mezi vidoucími s mocí dělat podivuhodné věci.

Do třídy vešly další děti. Byla mezi nimi i Samantha, dívka, která se Oliverovi posmívala, kdykoli odpovídal na kteroukoli otázku paní Belfryové. Posadila se do zadní řady. Pak vešel Paul. Ten zase posledně zezadu trefil Olivera do hlavy zmuchlaným papírem.

Vidět znovu děti, které Olivera provokovaly, nebyl dobrý pocit. Vzpomínky na jejich šikanu ale už bledly a ani jejich slova už nad Oliverem neměla takovou moc. Díky Škole pro Vidoucí a přátelům, které si tam našel, měl Oliver pocit, že se staré rány zhojily. Přenesl se přes ně. Tyrani už mu nemohli ublížit.

Třída se plnila a všichni se smáli a hlasitě si povídali až do chvíle, kdy paní Belfryová proběhla dveřmi. Působila rozčileně.

“Omlouvám se, že jdu pozdě.“ Výukové materiály hodila na stůl. Bylo mezi nimi i zářivé červené jablko. “Dnes budeme mluvit o síle.“ Zvedla jablko a upustila ho na podlahu. “Kdo uhodne, o čem se dnes budeme učit?”

Oliver okamžitě zvedl ruku. Paní Belfryová na něj kývla.

“Gravitace,” pronesl.

V tu chvíli zaslechl Oliver Samanthu, jak se zezadu pitvoří a papouškuje ho. Následoval výbuch smíchu jejích kamarádů.

Oliver se rozhodl pomstít. Ne nějak krutě, jen jí trochu oplatit všechny posměšky.

Ohlédl se a navázal s ní oční kontakt. Pak použil svoji moc, aby dívce vehnal trochu prachu do nosu.

Samantha okamžitě kýchlá. Současně jí z nosu vyletěl ohromný šuseň. Všechny děti kolem se rozchechtaly a ukazovaly si na ni.

Paní Belfryová jí pohotově nabídla kapesník. Samantha všechno rychle uklidila a tváře jí přitom zářily jasně rudou barvou.

Oliver se usmál a obrátil se zpět čelem k tabuli.

Paní Belfryová zatleskala, aby k sobě upoutala pozornost všech žáků. “Gravitace. Síla, která drží vaše nohy pevně na zemi. Síla, která způsobuje, že vše padá směrem dolů. Řekni mi, Olivere, jak jsi věděl, že dnes budeme probírat zrovna gravitaci?”

Oliver promluvil silným, sebevědomým hlasem. “Protože sir Isaac Newton objevil gravitační zákon, když viděl padat jablko. Ale nespadlo mu na hlavu, jak si lidé myslí. To je běžný omyl.”

V tu chvíli Oliver ucítil, jak mu něco narazilo do hlavy. O podlahu zarachotila tužka. Ani se nemusel ohlížet, aby věděl, že ji hodil Paul.

Zkus házet tužky bez rukou, pomyslel si Oliver.

Ohlédl se a podíval se Paulovi do očí. Pak využil svoji moc, aby přilepil Paulovy ruce k lavici.

Paul k nim okamžitě sklouzl očima. Zkusil se pohnout, ale nedokázal je odlepit od desky.

„Co se děje?“ zakřičel.

Všichni se ohlédlí a viděli, že má Paul ruce přilepené k lavici. Začali se smát, očividně si mysleli, že je to nějaký vtip. Oliver ale věděl, že panika v Paulových očích není hraná.

Paní Belfryová se zatvářila otráveně. „Paule, přilepit si ruce ke stolu není zrovna nejlepší nápad.“

Celá třída se nezřízeně chechtala.

„Já to nebyl, paní Belfryová!“ vykřikl Paul. „Něco divného se se mnou děje!“

V tu chvíli Samantha znovu hromově kýchl.

Oliver se usmál a obrátil se zpátky k tabuli.

Paní Belfryová znovu zatleskala. „Dávejte všichni pozor. Sir Isaac Newton byl anglický matematik a fyzik. Ví někdo, kdy objevil gravitační zákon?“

Oliver znovu sebevědomě zvedl ruku. Byl sám. Paní Belfryová se na něj podívala a přikývla. Zdálo se, jako by měla radost, že už se nestydí hlásit. Minule z něj musela odpovědi doslova tahat.

„Ano, Olivere?“

„1867.“

Rozzářila se. „Správně.“

V tu chvíli Oliver zaslechl Paula, jak se mu zase posmívá. Přilepit mu ruce k lavici očividně nestačilo. Oliver mu musel zavřít i pusy.

Ohlédl se a zamračil se na Paula. Představil si, jak zipem zavírá Paulovu pusy. Pak tu představu poslal dál. V tu chvíli se Paulovy rty skutečně semknuly.

Paul začal vydávat tlumené zvuky paniky. Studenti se začali otáčet. Někteří při tom podivném pohledu vyjekli. Paní Belfryová vypadala znepokojeně.

Oliver si okamžitě uvědomil, že zašel příliš daleko. Rychle vzal zpátky všechno, co Paulovi provedl, rozepnul mu rty i odlepil ruce. Bylo ale příliš pozdě. Paul na něj zíral vykulenýma očima a pak na něj ukázal.

„Ty! Ty to udělal! Seš zrůda!“

Teď už Olivera zahrnovaly urážkami všechny děti. Zadíval se na paní Belfryovou. V jejích očích se zračila podivná zmatenost. Jako kdyby se ho na něco mlčky ptala.

Ze třídy se zatím ozývalo sborové „Zrůdo!“ a paní Belfryová zkusila znovu zatleskat.

„Všichni se uklidněte! Ticho!“

Oliverovi spolužáci ale byli jako smyslů zbavení. Nahrnuli se kolem Olivera, ukazovali si na něj a vulgárně mu nadávali. Připadal si jako lovná zvěř. Bylo to přílišné.

Přál by si, aby mu všichni dali pokoj. Zavřel oči a použil svoji moc. Náhle zavládlo naprosté ticho.

Oliver otevřel oči a viděl, že se děti chytají za krk a pusy. Pořád ještě jako by křičely, ale přitom nevydávaly žádný zvuk. Jako kdyby jim Oliver prostě vypnul hlasivky.

Ostatní od něj začali couvat. Mířili ke dveřím. Brzy už divoce vybíhali z místnosti. Oliver ale ještě neskončil. Potřeboval jim dát lekci, aby ostatní už nešíkanovali, aby jim nenadávali a aby si na ostatní neukazovali. Museli jim dát za vyučenou.

Zatímco všichni běželi do chodby, vyvolal Oliver bouřkový mrak. Začalo pršet a děti byly brzy promočené, jako kdyby se spustil požární alarm a sprinklery.

Z učebny vyběhlo i poslední dítě. Zůstal tam jen Oliver a paní Belfryová.

Podíval se na ni a těžce polkl. Nebylo pochyb, odhalil jí svoji moc.

Paní Belfryová odběhla ke dveřím a zabouchla je. Obrátila se k Oliverovi a mezi obočím měla přísnou vrásku. „Co jsi zač?“

Oliver ucítil tíhu na hrudi. Co si o něm paní Belfryová pomyslí? Pokud se ho bude bát a bude si myslet, že je zrůda, stejně jako jeho spolužáci, zničí ho to.

Udělal krok směrem k němu. „Jak jsi to udělal?“

Když se ale přiblížila, uvědomil si Oliver, že v jejím výrazu nebyl šok, ani strach. Byl to zvědavý pohled. Užaslý.

Přitáhla si k němu židli a posadila se. Upřeně si ho prohlížela a v očích jí jiskřilo. „Co jsi zač, Olivere Blue?“

Oliver si vzpomněl na kompas. Navedl ho sem, k paní Belfryové. Bylo to znamení vesmíru, že jde o někoho, komu může věřit. Někoho, kdo mu pomůže s jeho úkolem.

Potlačil nervozitu a začal vyprávět.

„Mám moc. Moc nad elementy a přírodními silami. Můžu cestovat časem a měnit historii.“

Paní Belfryová mlčela. Dívala se na něj a několikrát přitom zamrkala. Nakonec promluvila.

„Vždycky jsem si myslela, že se nějak lišíš.“ Tón jejího hlasu prozrazoval, že je ohromená.

Olivera to šokovalo. Paní Belfryová ho vůbec nepovažovala za zrůdu. Srdce mu poskočilo radostí.

„Vy mi věříte?“ zeptal se.

Přikývla. „Ano, věřím.“ Pak se k němu naklonila o něco blíž a pozorně si ho prohlížela. „A teď mi o všem řekni.“

A tak Oliver vyprávěl. Začal samozřejmě od začátku, od chvíle, kdy přišla bouře. Pro paní Belfryovou to bylo včera, ale pro Olivera uběhly celé dny.

Řekl jí o Armandu Illstromovi i Lucasovi. O tom, jak potkal Ralfa Blacka a o jejich cestě do Školy pro Vidoucí. O tom, že samotná škola je mezi dimenzemi a dá se do ní dostat jen speciálním portálem v roce 1944. Řekl jí o vyučování, doktorce Ziblatové a mezidimenzionálních portálech. Řekl jí o jídelně a stolech ve vzduchu, o Hazel Kerrové, Simonu Cavendishovi i Walteru Stroudovi, skvělém hráči switchitu. Řekl jí o Kouli Kandry a kanceláři s nulovou gravitací profesora Ametysta. O spacích kapslích a testu, který určil, jaký typ vidoucího je. Pak vyprávěl o své schůzce s Ester Valentiniovou a o útoku na školu. Vyprávěl o událostech v nacistickém Německu a Lucasově bombě. Ukázal jí amulet, který dostal od profesora Ametysta, ten, který se měl zahřát, když bude poblíž portálu, který by Olivera zavedl zpátky do Školy pro Vidoucí. A konečně jí řekl o svých rodičích, o tom, že Blueovi nejsou jeho skutečná rodina a jak chce najít svoji mámu a tátu, lidi ze svých vizí.

Oliver se odmlčel, protože víc už toho nebylo.

Paní Belfryová vypadala ohromeně. Jen pomalu přikývla a těkala přitom očima ze strany na stranu. Jako by se snažila vyrovnat se se vším, co jí právě řekl. Oliver si uvědomil, že toho na ni možná bylo moc a doufal, že jí nevybuchne hlava.

„Fascinující,“ pronesla nakonec.

Pohodlně se opřela a nespouštěla z něj pohled. V očích se jí zračila zvědavost a úžas.

Oliver mlčel a čekal, žaludek se mu svíral očekáváním.

Paní Belfryová si nakonec poklepala na bradu. „Mohla bych vidět ten tvůj kompas?“

Oliver ho vyndal z kufru a podal jí ho. Ona ho velice pomalu prozkoumávala a pak náhle jako by ožila.

„Takový už jsem viděla...“

„Vážně?“

„Ano, patřil profesoru Nightingaleovi, na Harvardu. Je to můj bývalý učitel. Nejúžasnější člověk, jakého jsem kdy potkala.“

Její vzrušení bylo doslova hmatatelné. Oliver ji sledoval, jak vyskočila a rozběhla se ke knihovně. Vyjmula jednu učebnici a podala mu ji.

Oliver se na ni zvědavě podíval. Přečetl si název na přední straně vazby. „Teorie cestování časem.“ Zalapal po dechu a setkal se s pohledem paní Belfryové. „Já... já to nechápu.“

Paní Belfryová se znovu posadila. „Profesor Nightingale je specialista na fyziku – a zvlášť se věnuje cestování časem.“

Oliverovi se zatočila hlava. „Vy myslíte, že je taky vidoucí? Jako já?“

Vždycky si myslel, že je ve své časové ose jediný vidoucí. Možná byl ale tenhle profesor Nightingale druhý vidoucí. Možná, že právě proto ho kompas navedl k paní Belfryové.

„Kdykoli mě učil o nějakém vynálezi, vždycky mluvil, jako by ho znal osobně.“ Šokovaně si přitiskla ruku na ústa. „Teď mi došlo, že je opravdu znal. Musel cestovat časem a setkat se s nimi!“

Na Olivera toho bylo moc. Srdce mu prudce bušilo. Paní Belfryová ho ale vzala za ruku, aby ho uklidnila.

„Olivere,“ pronesla jemně, „myslím, že se s ním musíš setkat. Myslím, že patří na tvoji cestu vedoucí k rodičům i tvému předurčení.“

Skoro ani nedomluvila a už zalapala po dechu.

„Olivere, podívej.“

V tu chvíli si Oliver všiml, že se číselníky na kompasu pohybují. Jeden se zastavil tak, že ukazoval na list jilmu. Druhý na symbol, který připomínal ptáka. Třetí zůstal na promoční čepici.

Oliver překvapeně vykulil oči.

Ukázal na jilmový list. „Boston.“ Pak na ptáka. „Slavík, anglicky Nightingale.“ A nakonec na čepici. „Profesor.“ Cítil, jak se mu vzrušením dme hrud'. „Máte pravdu, musím do Bostonu. Potkat se s profesorem Nightingalem. Má další stopu.“

Paní Belfryová rychle něco napsala do svého zápisníku a pak vytrhla stránku. „Vezmi si tohle, tady bydlí.“

Oliver si papír vzal a zadíval se na bostonskou adresu. Byl tohle další díl do skládačky jeho úkolu? Byl profesor Nightingale další vidoucí?

Opatrně papír přehnul a vložil si ho do kapsy, doslova se těšil, až zase vyrazí na cestu. Vyskočil.

„Počkej,“ zarazila ho paní Belfryová. „Olivere. Co ta kniha?“ Kniha profesora Nightingalea ležela na jejím stole. „Vezmi si ji,“ dodala. „Chci, aby sis ji nechal.“

„Děkuji,“ pronesl Oliver. Cítil pohnutí i vděčnost. Paní Belfryová opravdu byla tou nejlepší nevidoucí učitelkou, kterou měl.

Sebral knihu a zamířil ke dveřím. Když k nim ale došel, ozvala se za ním ještě paní Belfryová.

„Vrátíš se někdy?“

Zastavil se a zadíval se na ni. „To nevím.“

Smutně přikývla. „No, pokud je tohle sbohem, pak už zbývá jen ti popřát hodně štěstí. Doufám, že najdeš, co hledáš, Olivere Blue.“

Oliver cítil v srdci hlubokou vděčnost. Bez paní Belfryové by nejspíš nezvládl první hrozné dny v New Jersey. „Děkuji, paní Belfryová. Díky za všechno.“

Pak vyběhl ze třídy, nemohl se dočkat, až bude sedět v prvním vlaku do Bostonu, aby se konečně setkal s profesorem Nightingalem. Pokud ale měl navždy opustit New Jersey, byla ještě jedna věc, kterou musel vyřešit.

Tyrani.

Byl právě čas oběda.

Prostě musel napravit ještě jednu špatnost světa.

*

Spěchal dolů po schodech, z jídelny už se k němu ve vlnách nesl pach mastných hranolků. S paní Belfryovou se bavili tak dlouho, že už byl čas jíst.

Výborně, pomyslel si Oliver.

Zamířil do jídelny. Bylo v ní plno studentů a neuvěřitelný hluk. Uviděl Paula a Samanthu, své nepřátele z hodin přírodních věd. Všimli si ho a začali si na něj ukazovat a něco si šuškat. Ostatní děti se na Olivera zadívaly a začaly se mu posmívat. Viděl děti, které po něm házely míče na hřišti. Děti z hodin pana Portendorfera, kterým se hrozně líbilo, když Olivera nazýval Oskarem.

Oliver očima propátrával místnost, až našel, koho hledal: Chrise a jeho kamarády. To oni ho naháněli během bouřky. Kvůli nim se musel schovat v odpadkovém koši. To oni ho nazývali zrůdou, podivínem a spoustou dalších a horších výrazů.

I oni si ho všimli. Krutá dívka, která měla vlasy zapletené do několika copů se začala usmívat. Štouchla do vytáhlého pihovateho chlapce, který se tvářil tak pobaveně, když Chris držel Olivera v kravatě. Pokud šlo o ně, společně s Chrisem včera Olivera proháněli v bouři a přinutilo ho schovat se v odpadkovém koši. Při pohledu na jejich úsměvy skřípal Oliver zuby. Cítil, jak se ho zmocňuje vztek.

Chris vzhlédl. Pokud se v obýváku Oliver bál, nedával to teď nijak najevo. Byl přece obklopený svými tyranskými přáteli.

I přes celou jídelnu dokázal Oliver Chrisovi odezírat ze rtů. Mluvil ke svým přátelům. „Hele ho, je jak zmoklá slepice.“

Oliver se soustředil na jejich stůl. A pak zapojil svoji moc vidoucího.

Jejich tácy se začaly zvedat ze stolu. Dívka vyskočila ze židle, naprosto ji to vyděsilo.

„Co se to děje?“

Pihovatý kluk i tlouštík také odskočili od stolu. Oba vypadali stejně vyděšeně a ustrašeně křičeli. Chris prudce vstal. Nevypadal ale vyděšený, vypadal rozčilený.

Všichni ostatní studenti se ohlíželi, aby zjistili, co se to děje. Když si všimli táců vznášejících se jakoby magicky ve vzduchu, začali panikařit.

Oliver poháněl tácy stále výš a výš. A pak, když byly zhruba ve výši hlavy, je obrátil.

Jejich obsah se sesypal na hlavy tyranů.

Aspoň vidíte, jaké to je, být v odpadcích, pomyslel si Oliver.

V jídelně vypukl naprostý chaos. Děti začaly ječet, běhat z místa na místo a vzájemně se strkaly, jen aby se dostaly k východu. Jeden z Oliverových mučitelů – od hlavy až k patě pokrytý bramborovou kaší – uklouzl na rozsypaných fazolích. Než upadl, podrazil nohy dalšímu utíkajícímu dítěti.

I přes chaos viděl Oliver Chrise na druhé straně místnosti. Prohlížel si Olivera přimhouřenýma očima. V obličejí byl rudý vzteky. Nasál vzduch do plic, ukázal ramena a napřímil se, aby vypadal ještě hrozivěji.

Oliver ale žádnou hrůzu necítil. Ani trochu.

„Ty!“ zaburácel Chris. „Vím, žes to byl ty! Vždycky jsem to věděl! Máš nějaký podivný síly, že jo? Seš zrůda!“

Rozběhl se k Oliverovi.

Oliver to ale očekával. Použil svoji moc, aby pokryl podlahu pod Chrisovým nohama hustým a kluzkým olejem. Chris zakolísal, pak klopýtl a nakonec uklouzl. Nedokázal udržet rovnováhu a dopadl přímo na zadek. Klouzal po podlaze směrem k Oliverovi, jako by byl na skluzavce.

Oliver otevřel dveře ven. Chris projel kolem něj a pokračoval dál dveřmi. Celou cestu přitom ječel. Klouzal přes dvůr a na Oliverově neviditelné olejové skluzavce pokračoval stále dál, až zmizel z dohledu.

„Měj se!“ zamával mu Oliver.

Snad to bylo naposledy, kdy viděl Christophera Bluea.

Zabouchl dveře a otočil se.

S hlavou zdviženou prošel jídelnou plnou chaosu a sebevědomě propochodoval chodbami Campellovy juniorské střední školy. Nikdy se necítil lépe, tenhle pocit nemohlo nic překonat.

Když došel k hlavnímu vchodu, oběma rukama otevřel dvoukřídlé dveře. Do tváře ho udeřil závan chladného, čistého vzduchu. Zhluboka se nadechl a připadal si jako znovuzrozený.

A pak si jí všiml.

Pod schody tam stála jediná postava. Černé vlasy. Smaragdové oči.

Oliver tomu nemohl uvěřit. Poskočilo mu srdce. Náhle bušilo nepopsatelnou rychlostí. Zatočila se mu hlava, mozek se snažil přijít na to jak... proč...

Začaly se mu potit ruce a v krku mu vyschlo. Vzrušením mu přeběhl mráz po zádech.

Protože přímo před sebou viděl ztělesnění krásy.

Nebyl to nikdo jiný než Ester Valentiniová.

KAPITOLA ŠESTÁ

„Ester?“ vykřikl Oliver.

Položil jí ruce na ramena a vychutnával si pohled na ni. Nemohl uvěřit vlastním očím.

„Oliver,“ usmála se Ester. Objala ho. „Tak jsem tě našla.“

Její hlas byl sladký jako med. Oliver se ho nemohl nabažít. Přitiskl ji k sobě. Bylo skvělé mít ji v náručí. Myslel si, že už ji nikdy neuvidí.

Pak se ale náhle poplašeně vymanil z jejího objetí. „Proč jsi tady?“

Ester po něm blýskla rošťáckým úsměvem. „Ve škole je stroj času. Ukrytý v kapoku. Všimla jsem si, že je na něm vyryté malé X, a protože X značí všechny vstupy, kam můžou jen učitelé, došlo mi, že tam musí být nějaký vchod. Takže jsem trochu čenichala kolem a když jsem viděla zmizet pár učitelů, došlo mi, že tam musí být stroj času. Studenti mají samozřejmě přísný zákaz ho používat.“

Oliver zavrtěl hlavou. Samozřejmě, že neskutečně nadaná Ester Valentiniová stroj času našla. Nikdo by ale necestoval časem bez velice dobrého důvodu, zvláště ne do časové osy, kam ten člověk nepatří! Z toho, co se Oliver naučil ve Škole pro Vidoucí, věděl, že cestování do jiné časové osy dá člověku zabrat. I pro něj samotného to bylo zvláštní, a to cestoval zpátky do své vlastní.

A to nemluvil o oběti, kterou to mohlo znamenat. Nebyla záruka, že se člověk bude moct vrátit. Když Školu pro Vidoucí opouštěl Oliver, lámalo mu to srdce. Udělal to jen proto, aby mohl zachránit Armandův život. Něco tedy muselo Ester přimět, aby se sem vydala. Někaký úkol, možná. Mise. Možná, že byla škola znovu ohrožena?

„Ne jak,“ opravil se Oliver. „Proč?“

Velice ho překvapilo, když se Ester ušklíbala. „Slíbils mi druhé rande.“

Oliver se zamračil. „Chceš říct, že jsi tu kvůli mně?“

Nechápal to. Ester se už nikdy nemusela vrátit. Mohla by navždy uvíznout ve špatné časové ose. A udělala to kvůli němu?

Zrůžověly jí tváře. Zavrtěla se a náhle jako by se styděla. „Došlo mi, že bys mohl potřebovat pomoc.“

I když to Oliver moc nechápal, byl jí vděčný, že se takhle obětovala. Mohla uvíznout v chybné časové ose, a přesto sem kvůli němu přišla. Uvažoval, jestli to znamená, že ho miluje. Jiný důvod, proč by někdo něco takového podstupoval, ho nenapadl.

Při té myšlence se mu rozlilo teplo do celého těla. Raději rychle změnil téma hovoru, protože se z nějakého důvodu začal stydět.

„Jaká byla cesta časem?“ zeptal se. „Prošla jsi bez problémů?“

Ester si poplácala břicho. „Bylo mi trochu špatně. A slušně mě rozbolela hlava. Ale to je všechno.“

V tu chvíli si Oliver vzpomněl na amulet. Vytáhl ho zpod overalu. „Profesor Ametyst mi před odchodem dal tohle.“

Ester po amuletu přešla prsty. „Detektor portálu! Zahřeje se, když jsi blízko červí díry, že jo?“ Lehkomyslně se usmála. „Jednoho dne by nás mohl zavést zpátky do Školy pro Vidoucí.“

„Je studený jako led od chvíle, kdy jsem se sem dostal,“ pronesl chmurně Oliver.

„Neboj se,“ pronesla. „Nemáme kam spěchat. Máme tolik času, kolik chceme.“ Uchechtla se vlastnímu vtipu.

I Oliver se zasmál.

„Mám nový úkol,“ upozornil ji.

Ester nadšeně vykulila oči. „Vážně?“

Přikývl a ukázal jí kompas. Ester na něj užasle zírala.

„Krásný. Ale k čemu je a co dělá?“

Oliver ukázal na číselníky a podivné hieroglyfické symboly. „Vede mě k rodičům. Tyhle symboly reprezentují místa nebo lidi. Vidíš, tohle jsou moji rodiče.“ Ukázal na číselník, který se zatím nikdy nepohnul, ten, který stále ukazoval na obrázek muže a ženy držící se za ruce. „Ostatní číselníky se pohybují podle toho, kam musím jít příště.“

„Páni, Olivere, to je super! Ty máš úkol! Kam tě vede teď?“

Ukázal na list. „Boston.“

„Proč Boston?“

„Nejsem si jistý,“ odpověděl Oliver a uklidil kompas do kapsy. „Ale najdu díky tomu rodiče.“

Ester ho vzala za ruku a usmála se. „Tak tedy pojďme.“

„Jdeš se mnou?“

„Ano.“ Stydlivě se usmála. „Jestli mě vezmeš.“

„Samozřejmě.“

Oliver se zakřenil. Popravdě úplně nechápal, jak to, že je Ester tak klidná, když může navždy uvíznout ve špatné časové ose. I tak mu ale její přítomnost zvedla náladu. Náhle měl pocit, že by se to všechno mohlo podařit. Jako by ho vesmír vedl dál. Jeho úkol najít rodiče bude s Ester po boku mnohem příjemnější.

Sešli po schodech a nechali Campbellovu juniorskou střední daleko za sebou. Bok po boku, ruku v ruce, šli k nádraží. Oliver cítil hladkou Esterinu dlaň ve svojí. Uklidňovalo ho to.

Byl sice chladný říjnový den, ale Oliver chlad vůbec nevnímal. Už jen to, že byl s Ester, jako by ho zahřívalo. Bylo tak skvělé ji vidět. Nečekal, že se mu to ještě někdy poštěstí. Nemohl si pomoci, pořád musel přemýšlet nad tím, jestli se mu nezdá a jestli každou chvíli nezmizí. Jak šli, pořád se k ní otáčel, aby si ověřil, že je skutečná. A pokaždé, když se na něj tak sladce a stydlivě usmála, ucítil v hrudi další přívál horka.

Došli až k nádraží a pak zamířili na nástupiště. Oliver si vlastně nikdy nekupoval lístek na vlak a automat na jízdenky ho doslova děsil. Pak si ale připomněl, že zvládl zneškodnit bombu, takže určitě přijde i na to, jak se vypořádat s automatem na jízdenky.

Nakonec koupil dva lístky do Cambridge v Bostonu. Vybral si jen jednosměrné, protože netušil, jestli se bude vracet do New Jersey nebo ne. Ta myšlenka mu dělala starosti.

Cesta vlakem do Cambridge by měla trvat pár hodin. Sledovali, jak vlak přijíždí k nástupišti a pak do něj nastoupili. Našli si tichý vagón, ve kterém mohli strávit cestu.

„Co ostatní ve škole?“ zeptal se Oliver. „Co Ralf? Hazel? Walter? Simon?“

Ester se usmála. „Jsou v pohodě. Všem jim samozřejmě chybíš. Waltrovi opravdu hodně. Prý už bez tebe switchit není, co býval.“

Oliver cítil, jak se mu na rtech zhmotnil smutný úsměv. I jemu přátelé chyběli.

„A škola?“ zajímal se. „Všechno dobré? Co další útoky?“

Zachvěl se při vzpomínce na Lucase vedoucího zbloudilých vidoucích do útoku na školu. A i když ve své časové ose zmařil Lucasův plán, měl silný pocit, že toho zlého starce neviděl naposledy.

„Už žádní netopýři s jiskřivými očima,“ zakřenila se.

Oliver si vzpomněl na ten děsivý okamžik na jejich první schůzce. Procházeli se zahradami – Ester mu vyprávěla o svém životě a rodině, o tom, jak vyrůstala v New Jersey v 70. letech – a v tu chvíli jejich schůzku přerušil útok.

Oliver si právě uvědomil, že vlastně nedokončili jejich rozhovor. Neměl šanci zjistit, kým byla Ester Valentiniová, než nastoupila do Školy pro Vidoucí.

„Jsme vlastně ze sousedství, že jo?“ zeptal se jí.

Zdálo se, že ji překvapilo, že si to pamatuje. „Ano. Jen asi třicet let od sebe.“

„Nepřijde ti to zvláštní? Být na místě, které tak dobře znáš, ale vidět ho, jaké je v budoucnosti?“

„Po škole pro Vidoucí už mi zvláštní nepřijde vůbec nic,“ odpověděla. „Spíš se bojím, že narazím sama na sebe. Jsem si jistá, že něco takového by mohlo způsobit konec světa.“

Oliver uvažoval nad jejími slovy. Vzpomněl si, jak starý Lucas otravoval mysl mladého Lucase, aby udělal, co po něm chtěl. „Myslím, že je to v pohodě, pokud nezjistíš, že jsi to ty. Dává to smysl?“

Založila si ruce na hrudi. „Raději bych to neriskovala.“

Oliver viděl, že se tváří opravdu vážně. Jako by jí něco vrtalo hlavou.

„A nejsi stejně zvědavá?“ zeptal se. „Nechtěla bys vidět rodinu? Samu sebe?“

Prudce zavrtěla hlavou. „Mám sedm sourozenců, Oliver. Pořád jsme se jen hádali a prali. Hlavně proto, že jsem byla zrůda. Máma a táta se kvůli mně vždycky hádali. Řešili, co je se mnou špatně.“ Mluvila teď tiše a melancholicky. „Jsem ráda, že jsem od toho všeho pryč.“

Oliverovi jí bylo líto. Vzhledem k tomu, jak hrozný byl jeho domov a dětství, hluboce soucítil se všemi, kdo to měli doma těžké.

Vzpomněl si na všechny děti ze školy. Všechny byly samy, bez rodin, musely se učit... Tenkrát uvažoval, proč si nikdo nepřipadá osamělý, proč se nikomu nestýská po domově. Možná to bylo proto, že nikdo z nich nebyl doma šťastný. Možná něco z toho, že byli vidoucí, z nich automaticky dělalo odpadlíky, vyčleňovalo je od ostatních a kazilo domácí ovzduší.

Ester se na něj zadívala. „Ti tvoji skuteční rodiče, víš jistě, že tě přijmou takového, jaký jsi?“

Oliverovi došlo, že nad tím vlastně vůbec nepřemýšlel. Vždyť se ho přeci vzdali, že? Co když se tolik děsili toho, že bude divný, až ho opustili a utekli?

Pak si ale vzpomněl na vize, ve kterých ho rodiče navštěvovali. Působili v nich příjemným dojmem. Laskavým. Přátelským. Řekli mu, že ho mají rádi a že jsou vždy s ním, dohlížejí na něj, vedou ho. Byl si jistý, že budou mít radost, až se s ním sejdou.

Nebo ne?

„Vím to jistě,“ řekl. Ve skutečnosti si ale poprvé jistý nebyl. Co když svůj úkol špatně pochopil?

„A co budeš dělat, až je najdeš?“ zajímalo Ester.

Oliver zvažoval její slova. Museli mít nějaký dobrý důvod, když se ho ještě jako malého vzdali. Někaký důvod, proč ho nikdy dřív nehledali. Někaký důvod, proč teď nebyli s ním.

Zadíval se na Ester. „To je dobrá otázka. Popravdě, nevím.“

Oba mlčeli a vlak jimi jemně pohupoval tam a zpátky, zatímco se prodíral krajinou.

Když se za oknem objevila část historického Bostonu, zadíval se Oliver ven. Vypadalo to tam úžasně, jako v nějakém filmu. Zmocnilo se ho vzrušení. I když nevěděl, co bude dělat, až najde své skutečné rodiče, nemohl se jich dočkat.

V tu chvíli se z reproduktoru ozvalo hlášení.

„Příští stanice: Boston.“

KAPITOLA SEDMÁ

Když vlak zastavil ve stanici, cítil Oliver, jak mu buší srdce nadšením. Nikdy dřív necestoval – Blueovi nikdy nebyli na dovolené – takže návštěva Bostonu pro něj byla opravdu vzrušující.

Společně s Ester vystoupili a zamířili do velice rušné nádražní haly. Byla rozlehlá a všude kolem se nacházely mramorové pilíře a sochy. Lidé v oblecích spěchali z místa na místo a něco hlasitě řešili přes mobilní telefony. Oliverovi to připadalo ohromující.

„Tak jo, na Harvardovu univerzitu je to odsud dvě míle,“ pronesl. „Musíme jít přímo na sever a pak přes řeku.“

„Jak to víš?“ zeptala se Ester. „Ten tvůj kompas určuje i směr?“

Oliver se uchechtl a zavrtěl hlavou. Ukázal na velkou barevnou mapu na nádražní zdi. Byly na ní nakreslené všechny turistické zajímavosti, včetně Harvardovy univerzity.

„Aha,“ začervenala se Ester.

Když vyšli ven, rozvířil lehký podzimní větřík spadané listy na chodníku a nebe pročíslu několik zlatých paprsků.

Zamířili směrem ke Cambridge.

„Vypadá to tu úplně jinak než v mé době,“ komentovala Ester.

„Vážně?“ zeptal se Oliver a uvědomil si, že Ester pochází ze 70. let.

„Ano. Je větší provoz. Je tu víc lidí. Studenti ale vypadají pořád stejně.“ Ušklíbla se. „Hnědý manšestr je asi zase v módě.“

Po ulicích se opravdu pohybovalo množství studentů. Většina nesla nějaké knihy a vypadala, že přesně ví, kam míří. Oliverovi připomněli děti ze Školy pro Vidoucí. Ty totiž také věčně někam spěchaly a tvářily se přitom nesmírně vážně.

„Jak se asi mají všichni ve škole?“ zeptal se. „Chybí mi.“

Pomyslel na Hazel, Waltera a Simona, jeho přátele ze Školy pro Vidoucí. Nejvíc mu ale chyběl Ralf. Ralf Black byl totiž nejbližší tomu, co by se dalo označit jako nejlepší kamarád.

„Určitě jim je fajn,“ odpověděla Ester. „Mají spoustu práce s výukou. Doktorka Ziblattova zrovna začínala s astrálními projekcemi, když jsem odešla.“

Oliver vykulil oči. „Astrální projekce? To mě mrzí, že na ně chybím.“

„Mě taky.“

Oliver zaslechl v Esterině hlase melancholický podtón. Znovu se zamyslel nad tím, co ji vedlo k tomu, že šla za ním. Měl pocit, že za tím musí být něco víc. Něco, co mu neřekla.

Dorazili k mostu přes Charles River. I na řece byla spousta studentů. Plavili se ve veslicích, kánoích a kajačích. Bylo to opravdu živé místo.

Vyrazili přes most.

„Ukazuje kompas něco nového?“ zeptala se Ester.

Oliver ho zkontroloval. „Ne. Pořád stejné čtyři symboly.“

Ester natáhla ruku a Oliver jí předal kompas. Ester si ho ohromeně prohlížela. „Zajímalo by mě, co je zač. Kde se tu zval. Překvapuje mě, že o něm Armando nic nevěděl, je to přece vynálezce.“

„Myslím, že je to technologie vidoucích,“ pronesl Oliver. „Chci tím říct, že jen vesmír zná všechny časové osy a může jimi někoho provázet, takže to tak musí být.“

Ester vrátila kompas Oliverovi a ten ho opatrně uklidil do kapsy.

„Zajímalo by mě, co ví profesor Nightingale,“ pronesla. „Říkals, že byl vidoucí, ne?“

Oliver přikývl. I on byl zvědavý na tajemství kompasu, ale ještě víc ho zajímal profesor Nightingale.

„Myslíš, že bude vědět něco o tvých rodičích?“ zeptala se Ester.

Oliver měl pocit, jako by se mu v krku udělal knedlík. Polkl. „Nechci to zakřiknout, ale všechno mě vede sem. Takže jsem optimista.“

Ester se zakřenila. „To je správné.“

Dorazili na konec mostu a pokračovali dál po hlavní cestě. Byl tam opravdu silný provoz, takže raději přešli do uličky, která vedla souběžně s hlavní silnicí.

Byli zhruba na půl cesty, když si Oliver všiml skupinky chlapců jen o něco starších, než byli on a Ester, postávajících ve stínu. Okamžitě vycítil nebezpečí.

Když se s Ester přiblížili ke skupince, chlapci náhle zvedli oči a začali je pozorovat. Vzájemně se poštuchovali a něco si šeptali. Bylo jasné, že se baví o Oliverovi a Ester. Jejich kruté pohledy prozrazovaly, že nejsou přátelští.

„A jéje, to vypadá na problém,“ pronesla Ester. Očividně si jich také všimla.

Oliver si vzpomněl na tyrany, se kterými se vypořádal na Campbellově juniorské střední. Když zamířil k dětem, necítil se vůbec tak ohrožený, jako dřív. Cítil ale, že se k němu Ester přitiskla. Zdálo se, že se bojí.

„Pěkněj overal!“ vyprskl jeden z chlapců.

Ostatní se rozchechtali.

„Co seš zač?“ ozval se další. „Kominík nebo tak něco?“

Oliver s nimi nenavazoval oční kontakt a přidal do kroku. Ester ho napodobila.

„Hej!“ vykřikl první chlapec. „Mluvím s tebou!“

Náhle se skupinka pohnula a obestoupila je. Celkem šlo o pět chlapců, kteří teď Ester s Oliverem obklíčili. Ester vypadala, že cítí ohromný stres.

„Prosím,“ pošeptala Oliverovi. „Nebojujme. Nemyslím, že by můj štít ustál pět lidí.“

Oliver byl ale naprosto klidný. Viděl Esteřinu moc. A znal i tu svoji. Když byli spolu, nikdo jim nemohl ublížit. Běžný smrtelník rozhodně ne.

Oliver držel hlavu vzpřímenou. „S dovolením,“ pronesl zdvořile. „Nechte nás prosím projít.“

Nejvyšší chlapec ze skupiny si složil ruce na hrudi. „Ne, dokud nevyprázdníte kapsy. Tak šup.“ Natáhl ruku. „Mobil. Peněženku. Všechno.“

Oliver si ale stál za svým. Mluvil klidným, odhodlaným hlasem. „Mobilní telefon nemám, peněženku taky ne. A i kdybych měl, nedal bych vám je.“

Ze zadu slyšel Oliver Esteřin hlas, šlo v podstatě jen o šepot. „Olivere, neprovokuj je.“

Nejvyšší chlapec se zachechtal. „Vážně? Tak to si je vezmu sám.“

A chystal se po Oliverovi skočit.

„To bych nedělal,“ upozornil ho Oliver.

Ester okamžitě vyvolala jeden ze svých štítů a vytvořila tak bariéru kolem nich. Chlapec do ní narazil a zatvářil se zmateně. Zkusil to znovu, vrhl se kupředu. Ale neproniknutelná bariéra ho zastavila jako neprůstředné sklo.

„Na co čekáš, Larry?“ povzbuzoval ho třetí chlapec. „Chyt ho!“

„Nemůžu,“ vykoktal Larry a tvářil se stále zmateněji. „Něco mi překáží.“

„O čem to mluvíš?“ nechápal čtvrtý chlapec.

I on se vrhl kupředu, ale narazil do Esteřiny bariéry a bolestně vykřikl.

Oliver se podíval na Ester. Vedla si skvěle, ale bylo vidět, že ji to stojí hodně sil. Oliver věděl, že jí musí nějak pomoci.

V myšlenkách se vrátil k větru honícím listy po chodníku, představil si ho jako tornádo a vyslal myšlenku kupředu.

Spadané listí začalo vířit a ve vzduchu se objevily větrné sloupy, malá tornáda. Oliver jich vyvolal celkem pět – jedno pro každého chlapce.

„Co se to děje!“ vykřikl Larry, když mu vítr divoce cuchal vlasy.

Oliver se soustředil. V myšlenkách vítr ještě zesílil a znovu vyslal myšlenku kupředu.

V tu chvíli všechny chlapce bičovala větrná smršť plná listí. Snažili se krýt si obličej, máchali kolem sebe rukama, jako by je napadl roj včel, ale bylo to k ničemu. Oliverova tornáda byla příliš silná.

Otočili se a začali utíkat. Vítr byl tak silný, že několika z nich podrazil nohy.

Ester se chichotala. Oliver ji vzal za ruku.

„Pojď. Radši to vezmeme jinudy.“

KAPITOLA OSMÁ

Harvardova univerzita byla opravdu ohromujícím místem. Pěkrásná architektura vynikající hlavně množstvím vysokých budov z červených cihel a věžemi. Navíc tam bylo i ohromné travnaté nádvoří obklopené kavárnami, bary a knihkupectvími.

„Jak najdeme profesora Nightingalea?“ zajímala se Ester. „Je to tu obrovské!“

Oliver vytáhl knihu, kterou mu dala paní Belfryová. Obrátil na stránku s životopisem profesora Nightingalea a nahlas četl:

„Profesor H. Nightingale pracuje na katedře fyziky Harvardovy univerzity, kde provádí experimenty ve vědeckém centru Farnworthovy laboratoře, společně se svými brilantními doktorandy.“

Ester ukázala na budovu na druhé straně nádvoří. „Tamhle. To je vědecké centrum.“

Oliver uklidil knihu a vyrazil přes trávník. Mířil přímo ke schodům vedoucím do budovy. Na jejich vrcholu stál strážný.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.